

Sygn. akt II K 1101/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Marta Czapska

w obecności oskarżyciela Prokuratora Edyty Ulatowskiej – Stojak

po rozpoznaniu dnia 07 października 2015 r. i 18 listopada 2015 r. na rozprawie w Legionowie sprawy :

Ł. B. , syna Z. i M. z d. D. , ur. (...) w L.

oskarżonego o to, że :

W okresie od 09 października 2014 r. do dnia 02 listopada 2014 r. w L. , woj. (...) przywłaszczył sobie powierzony na podstawie umowy najmu z dnia 16.09.2014 r. samochód marki K. (...)`d o nr rej. (...) od właściciela firmy (...) o wartości 74000 zł działając na szkodę (...) S.A.

tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k.

1. Oskarżonego Ł. B. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. skazuje , zaś na podstawie art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 37 a k.k. wymierza mu karę ograniczenia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;
2. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. nakłada na oskarżonego Ł. B. obowiązek częściowego naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz M. B. kwoty 10000 zł (dziesięciu tysięcy złotych);
3. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego Ł. B. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 1101/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. B. prowadzi firmę (...) w W. zajmującą się wynajmem samochodów . W dniu 08 listopada 2013 r. M. B. zawarł umowę leasingu operacyjnego nr (...) z (...) S.A. w W. samochodowi marki K. (...)`d o wartości 56056,91 zł ( k. 10-11 ) . Ten samochód marki K. (...)`d o nr rej. (...) został przeznaczony przez M. B. do wynajmu .

W dniu 16 września 2014 r. z M. B. skontaktował się telefonicznie oskarżony Ł. B. celem wynajęcia samochodu . Po uzgodnieniu telefonicznie szczegółów wynajmu M. B. umówił się z oskarżonym Ł. B. , że ten odbierze samochód K. (...)`d o nr rej. (...) w L. woj. (...) przy ul. (...) na parkingi baru (...) . W dniu 16 września 2014 roku marek B. spotkał się z oskarżonym Ł. B. na przy ul. (...) na parkingi baru (...) . Tam po podpisaniu umowy najmu samochodu przez oskarżonego Ł. B. , który zapłacił kwotę 500 zł z należnej kwoty 650 zł za wynajem samochodu . Z treści tej umowy

najmu wynikało między innymi iż samochód ten nie może być podnajmowany przez wyjmującego osoba trzecim oraz że została ona zawarta na okres od 16.09.2014 r. do 20.09.2014 r. (k. 6-8). Po podpisaniu umowy M. B. przekazał oskarżonemu Ł. B. kluczyki i dokumenty od samochodu marki K. (...)`d o nr rej. (...). W kolejnych dniach oskarżony Ł. B. telefonicznie kilkakrotnie prosił M. B. o przedłużenie czas wynajmu tego samochodu , jednak za każdym razem przekazywał przelewami tylko część należnej kwoty za wynajem , twierdząc iż brakującą kwotę zapłaci w późniejszym terminie .

W dniu 09 października 2014 r. M. B. wobec faktu iż oskarżony Ł. B. nie realizował ustaleń związanych uregulowaniem zaległości za wynajem samochodu marki K. (...)`d o nr rej. (...) zażądał zwrotu tego pojazdu . W dniu 17 października 2014 r. oskarżony Ł. B. po kilkakrotnych rozmowach telefonicznych z M. B. w W. przy ul. (...) zwrócił dowód rejestracyjny i kluczyki od samochodu marki K. (...)`d o nr rej. (...) wskazując iż samochód ten jest zaparkowany na ul. (...) w W. - U.. W dniu 18 października 2014 r. M. B. pojechał na ul. (...) w W. – U. jednak przy tej ulicy nie znalazł zaparkowanego samochodu K. (...)`d o nr rej. (...) . W rozmowie telefonicznej oskarżony Ł. B. nie był mu w stanie podać dokładnego miejsca zaparkowania tego samochodu , twierdząc iż użytkuje go jego znajoma . Następnie kontakt telefoniczny M. B. z oskarżonym Ł. B. się urwał . Do dnia 02 listopada 2014 r. oskarżony Ł. B. nie zwrócił M. B. samochodu marki K. (...)`d o nr rej. (...).

Wartość przywłaszczonego samochodu marki K. (...)`d o nr rej. (...) na została określona przez pokrzywdzonego M. B. na kwotę 74000 zł w związku z kosztami leasingu operacyjnego jaki poniósł .

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów : częściowo wyjaśnień oskarżonego Ł. B. (k. 32 - 33), zeznań świadka M. B. (k. 3-4 i k. 91 - 93), umowy najmu samochodu (k. 6-8), umowy leasingu (k. 9-11), kserokopii dowodu rejestracyjnego (k. 13), karty karnej (k. 27), danych osobo-poznawcze (k. 35), karty karnej (k. 73), wydruk smsów (k. 79-82) i pismo z KPP w L. (k. 98) .

Oskarżony Ł. B. stanął pod zarzutem , iż : w okresie od 09 października 2014 r. do dnia 02 listopada 2014 r. w L. , woj. (...) przywłaszczył sobie powierzony na podstawie umowy najmu z dnia 16.09.2014 r. samochód marki K. (...)`d o nr rej. (...) od właściciela firmy (...) o wartości 74000 zł działając na szkodę (...) S.A. to jest popełnienia o czynu z art. 284 § 2 k.k..

Oskarżony Ł. B. w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu i wyjaśnił że wypożyczył od M. B. samochód , następnie samochód ten udostępnił J. M., która ten samochód miała zaparkować ul. (...) w W. – U.. J. po zaparkowaniu tego samochodu zostawiła kluczyki i dokumenty od tego samochodu w jego skrzynce pocztowej . Oskarżony Ł. B. wskazał iż dokumenty te i kluczyki zwrócił M. B. . Jednak od tego czasu nie ma kontaktu z J. i nie wie gdzie ten samochód się znajduje (k. 32-33) .

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego Ł. B. w zakresie jakim opisał iż wynajął samochód K. (...)`d o nr rej. (...) oraz że zwrócił M. B. dokumenty i kluczyki od tego samochodu . W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego Ł. B. są jasne , dokładne i korespondują z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadka M. B. w zakresie jakim Sąd dał im wiarę oraz z umową najmu samochodu (k. 6-8) .

Sąd nie dał wiary natomiast wyjaśnieniom oskarżonego Ł. B. odnośnie faktu iż nie wie gdzie obecnie znajduje się samochód marki K. (...)`d o nr rej. (...) oraz że on nie przywłaszczył tego samochodu . W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego Ł. B. są nie jasne , nielogiczne , wewnętrznie sprzeczne i nakierowane na uniknięcie odpowiedzialności i pomniejszenie swojej winy. Przedstawiona przez oskarżonego Ł. B. wersja wydarzeń stanowi przyjętą przez oskarżonego linię obrony , która nie znalazła jednak potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Należy zauważyć iż z zeznań świadka M. B. wynika wprost iż Ł. B. podawał różne dane osoby której miał pożyczyć ten samochód oraz różne jej miejsca zamieszkania w W. . Ponadto z zeznań świadka M. B. wynika iż oskarżony Ł. B. nie uregulował należności wynikającej z umowy najmu tego samochodu . Należy zauważyć iż umowy wynajmu tego samochodu (k. 6-8) wynika wprost iż oskarżony Ł. B. nie mógł podjąć ani wypożyczyć samochodu

marki K. (...)`d o nr rej. (...) innym osoba , o czym oskarżony doskonale wiedział . Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość wyjaśnień oskarżonego Ł. B. w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. B. jako jasnym dokładnym , spójnym , logicznym. Fakt, że wymieniony wyżej świadek precyzyjnie określa zakres swojej wiedzy na temat zdarzenia, w zakresie którym Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka , świadczy zdaniem Sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń.

Z zeznań świadka M. B. wynika w jakich okolicznościach w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej pod nazwą E. R. M. B. w W. wynajął oskarżonemu Ł. B. samochód marki K. (...)`d o nr rej. (...). Świadek M. B. w swoich zeznaniach opisał w jakich okolicznościach doszło do podpisania umowy najmu tego samochodu i jak wyglądał późniejszy jego kontakt z oskarżonym Ł. B. oraz jak oskarżony tłumaczył brak zwrotu przez tego samochodu . Świadek M. B. opisał również jakie koszty poniósł w związku z utratą tego samochodu który był wzięty w leasing operacyjny (...) S.A. w W.. Ponadto wskazał iż do chwili obecnej nie odzyskał przedmiotowego samochodu oraz określił jego wartość (k. 3-4 i k. 91 - 93) .

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach . Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia .

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Przepis art. 284 § 1 k.k. stanowi , iż karze podlega , kto przywłaszcza sobie powierzoną rzecz ruchomą. Przepis ten różni się od kradzieży brakiem elementu zaboru rzeczy, która znajduje się w posiadaniu sprawcy, przy czym sposób wejścia przez sprawcę w jej posiadanie jest obojętny dla bytu przestępstwa. Sprawca zatem nie musi - tak jak przy kradzieży - przejawiać przestępnej aktywności, aby wejść w posiadanie rzeczy. W ujęciu art. 284 § 1 k.k. przywłaszczenie dotyczy nie tylko cudzej rzeczy ruchomej, lecz także cudzego prawa majątkowego, przy czym chodzi tu zarówno o prawa rzeczowe, jak i wierzytelności oraz prawa majątkowe związane z własnością intelektualną. Przedmiotem ochrony przestępstwa określonego w art. 284 § 1 k.k. jest własność lub inne prawa rzeczowe albo obligacyjne do rzeczy ruchomej lub prawo majątkowe. Zachowanie się sprawcy przestępstwa określonego w art. 284 § 1 k.k. polega na przywłaszczeniu cudzej rzeczy ruchomej lub cudzego prawa. Przywłaszczenie rozumieć należy jako rozporządzenie jak swoją własnością cudzą rzeczą ruchomą lub cudzym prawem majątkowym z wykluczeniem osoby uprawnionej . Przywłaszczenie wymaga działania w zamiarze bezpośrednim kierunkowym postąpienia z cudzą rzeczą (lub prawem majątkowym), tak jakby się było jej właścicielem (animus rem sibi habendi). Sprawca przywłaszczenia musi więc zmierzać do zatrzymania cudzej rzeczy lub innego mienia (prawa majątkowego) dla siebie lub innej osoby bez żadnego do tego tytułu (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 I 1978 r., V KR 137/77, OSNPG 1978, nr 6, poz. 64). Przepis określony w art. 284 k.k. jest przestępstwem materialnym, do dokonania którego ustawa wymaga powstania skutku, w postaci utraty przez właściciela (posiadacza) lub osobę posiadającą inne prawo do rzeczy tej rzeczy w wyniku działania sprawcy lub utraty prawa majątkowego. O zamiarze przywłaszczenia może świadczyć odmowa zwrotu cudzej rzeczy, zaprzeczenie jej posiadania, sprzedaż lub darowanie innej osobie, przerobienie rzeczy itp. Natomiast bezprawne zatrzymanie cudzej rzeczy, a nawet używanie jej, chociażby w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ale bez zamiaru zatrzymania na własność, nie stanowi przestępstwa przywłaszczenia (tak wyrok. Sądu Najwyższego z dnia 6 V 2004 r., V KK 316/03, OSNKW 2004, nr 7-8, poz. 70).

Przepis określony w art. 284 § 2 k.k. stanowi kwalifikowany typ przywłaszczenia. Przepis ten chroni własność, posiadanie oraz inne prawa rzeczowe i obligacyjne przysługujące danemu podmiotowi do rzeczy ruchomej. Przepis art. 284 § 2 k.k. chroni szczególnie stosunek zaufania, którym został obdarzony sprawca przez właściciela rzeczy. Ochrona

tego szczególnego stosunku zaufania oraz naruszenie go przez sprawcę sprzeniewierzenia uzasadnia surowszą odpowiedzialność sprawcy dopuszczającego się tej postaci przywłaszczenia. Powierzenie jest to przekazanie władztwa nad rzeczą z zastrzeżeniem obowiązku jej późniejszego zwrotu. Powierzenie może nastąpić z prawem do używania lub użytkowania rzeczy bądź bez tego prawa . W szczególności jest powierzona rzecz oddana w komis lub dla wykonania jej kopii (pro wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 sierpnia 1981 r., Rw 207/79, OSNKW 1978, nr 10, poz. 116), a także rzecz użyczona .

W powyższej sprawie działanie oskarżonego Ł. B. wypełniło wszystkie znamiona czynu z art. 284 § 2 k.k. . Oskarżony Ł. B. w okresie od 09 października 2014 r. do dnia 02 listopada 2014 r. w L. , woj. (...), przywłaszczenia powierzonego mu samochodu marki K. (...)`d o nr rej. (...) . Działanie oskarżonego Ł. B. polegało na tym że wynajął samochodu marki K. (...)`d o nr rej. (...) zawierając w dniu 16 września 2014 r. z firmy (...) umowę najmu tego samochodu , a następnie nie zwrócił go w wyznaczonym przez M. B. terminie powodując straty w wysokości 74000 zł na szkodę na szkodę (...) S.A. w W. . Należy wskazać iż przedmiotowy samochód marki K. (...)`d o nr rej. (...) był własnością (...) S.A. w W. i został oddany w leasing operacyjny M. B. . Oskarżony Ł. B. przejawiał przestępczą aktywność, aby wejść w posiadanie rzeczy która znajdowała się w jego posiadaniu jako mienie powierzone w postaci samochodu marki K. (...)`d o nr rej. (...) . Powierzenie jest to przekazanie władztwa nad rzeczą z zastrzeżeniem obowiązku jej późniejszego zwrotu. Oskarżony otrzymał w przedmiotowy samochód w użytkowanie od M. B. na podstawie umowy najmu (k. 6-8). Oskarżony miał po upływie terminu wskazanego w tej umowie zwrócić ten samochód . Oskarżony Ł. B. nie wykonała jednak obowiązku zwrotu tego pojazdu , twierdząc iż i przekazał go swojej znajomej (k. 32-33) . Należy wskazać iż przywłaszczenie wymaga działania w zamiarze bezpośrednim kierunkowym postąpienia z cudzą rzeczą, tak jakby się było jej właścicielem . Sprawca przywłaszczenia musi więc zmierzać do zatrzymania cudzej rzeczy lub innego mienia (prawa majątkowego) dla siebie lub innej osoby bez żadnego do tego tytułu (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 I 1978 r., V KR 137/77, OSNPG 1978, nr 6, poz. 64). Działania oskarżonego Ł. B. zmierzały do zatrzymania cudzej rzeczy w postaci przedmiotowego samochodu , a następnie rozporządzenie nim jak właściciel . Fakt ten wynika wprost z zeznań świadka M. B. (k. 3-4 i k. 91 - 93) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę.

Tym samym wina oskarżonego Ł. B. odnośnie popełnienia przez niego czynu z art. 284 § 2 k.k. nie budzi wątpliwości.

Wymierzając oskarżonemu Ł. B. karę Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jaki i łagodzące.

Niewątpliwą okolicznością obciążającą jest duży stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego Ł. B. czynu przejawiający się w charakterze naruszonego przez oskarżonego dobra oraz okoliczności działania oskarżonego . Oskarżony Ł. B. naruszył bowiem dobro chronione prawem jakim jest cudza własność.

W powyższej sprawie Sąd jako okoliczność łagodzącą wobec oskarżonego Ł. B. uznał fakt iż nie był on dotychczas karany .

Orzekając o karze Sąd wymierzył oskarżonemu Ł. B. za czyn opisany w pkt. 1 wyroku stanowiący przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. na podstawie art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 37 a k.k. karę ograniczenia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku , polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie. Orzeczona wobec oskarżonego Ł. B. kara ograniczenia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku , polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie spełnia wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Winna spełnić wobec oskarżonego funkcję wychowawczą i powstrzymać go w przyszłości od popełnienia podobnych czynów. Na wymiar kary miał wpływ sposób działania sprawcy .

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd nałożył na Ł. B. obowiązek częściowego naprawienia szkody przez szkody przez zapłatę na rzecz M. B. kwoty 10000 zł (dziesięć tysięcy złotych). Nałożenie na oskarżonych tego obowiązku częściowego naprawienia szkody ma zrealizować wobec nich cele wychowawcze i powstrzymać ich od popełnienia w przyszłości

podobnych przestępstw. Należy wskazać iż M. B. dochodzi roszczeń związanych z tym przestępstwem w postępowaniu cywilnym .

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i zwolnił oskarżonego Ł. B. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych biorąc pod uwagę wysokość dochodów oskarżonego .

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.